

Arrest

nr. 45 044 van 17 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 8 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. YARAMIS, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 augustus 2008 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 8 augustus 2008. Op 1 oktober 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd verzoekster bij arrest nr. 20 549 van 16 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 20 maart 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 12 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 maart 2010.

1.4. Op 8 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn te Irbid in Jordanië. U was niet politiek actief. U bent nooit veroordeeld of gearresteerd geweest. Uw ouders zijn volgens uw verklaringen uit Gaza gevlucht na de oorlog van 1967. U bent getrouwd in 1999. Uw gehele familie – uw ouders, drie broers en zus - keerde vervolgens in 2000 terug naar de Gazastrook. Enkel u bleef in Jordanië, bij uw echtgenoot en zijn familie. U en uw twee kinderen werden slecht behandeld door uw twee schoonbroers. Toen de vader van uw echtgenoot overleed in 2003, verergerden uw problemen met uw schoonfamilie. Uw echtgenoot verliet het huis in 2004, dit na een dispuut met zijn twee broers over de erfenis. U weet niet waar uw echtgenoot zich momenteel bevindt. Op een dag op het eind van juni 2008 probeerde uw schoonbroer M. (...) u te verkrachten, maar door uw verzet werden uw kinderen wakker, en verliet uw schoonbroer uw kamer. U kon de slechte behandeling van uw schoonfamilie niet meer aan en u besloot het huis te verlaten. Uw kinderen wilde u niet achterlaten. U kon echter niet bij andere familieleden terecht, aangezien uw gehele familie in de Gazastrook woont. U vroeg hulp aan een vriend van uw echtgenoot, H. (...) A. (...). Deze man ging op zoek naar uw echtgenoot, maar kon deze niet opsporen. Hij hielp u vervolgens het land te verlaten. H. (...) A. (...) verkocht uw juwelen om de reis voor u en uw kinderen te kunnen financieren. Op 31 juli 2008 verliet u Jordanië en met een vliegtuig kwam u aan in een voor u onbekend land. Op 2 augustus 2008 kwam u vervolgens met een bus aan in België, waar u 6 dagen later asiel aanvroeg. Deze asielaanvraag werd in oktober 2008 ongegrond bevonden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In december 2008 weigerde de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 maart 2009 diende u op basis van dezelfde feiten een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming en dit om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde feiten die u tijdens uw eerste asielaanvraag inriep en waarin door het CGVS een weigering werd genomen, onder andere omdat u geen stappen had ondernomen om uw problemen op te lossen in Jordanië en er vraagtekens waren met betrekking tot uw reisweg (zie gehoorverslag CGVS, 3 maart 2010, p.2). De door u neergelegde documenten en uw bijkomende verklaringen vermogen niet deze appreciatie in positieve zin om te buigen. U verklaarde nu dat u via de vriend van uw echtgenoot vernam dat uw schoonfamilie ermee dreigt u om te brengen indien u naar Jordanië terugkeert (zie gehoorverslag CGVS p.3). Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient te worden opgemerkt dat het uitsluitend gebaseerd is op verklaringen die u via derden bekwam. Zulks kan niet weerhouden worden als afdoende bewijs van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De UNRWA-kaart die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt toont aan dat uw familie bij “UNRWA” geregistreerd is. Zulks wordt door het Commissariaat-generaal echter niet betwist. Het door u voorgelegde schoolattest toont aan dat u in Jordanië school liep. Dit wordt door het Commissariaat-generaal echter niet betwist. Uw huwelijksattest, een huwelijkscertificaat en uw familieboekje bevestigen uw huwelijk met K. (...) M. (...) A. (...) Y. (...) en bieden aanwijzing van uw identiteit maar deze aspecten van uw asielaanvraag worden door het Commissariaat-generaal niet betwist.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de door haar aangevoerde feiten, met name de problemen met haar schoonfamilie, de poging tot verkrachting van haar schoonbroer en de onmogelijkheid om klacht in te dienen bij de Jordaanse autoriteiten, wel degelijk ressorteren onder de Conventie van Genève en dat zij zich niet akkoord kan verklaren met de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal. Verzoekster onderneemt verder een poging om de vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent het feit dat zij op geen enkele manier stappen zou hebben ondernomen om haar problemen in Jordanië op te lossen, en het verblijf van haar familie in de Gazastrook, te verklaren, en stelt dat zij lid is van een specifieke sociale groep en 'Jordanië de misdaden van eer tolereert'.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoekster dat haar de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden aangezien zij zich in de onmogelijkheid bevindt om naar Jordanië terug te keren zo er ernstige redenen bestaan om te geloven dat zij, in geval van terugkeer naar haar geboorteland, een reëel risico zal lopen op ernstige aanslagen, waaronder het risico gedood te worden, en dat de Commissaris-generaal geen enkele overtuigende bron heeft aangebracht om haar de subsidiaire bescherming te weigeren.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de inhoud van de bestreden beslissing wel degelijk kent zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters tweede asielaanvraag verworpen omdat (i) de door haar neergelegde documenten en bijkomende verklaringen de appreciatie, genomen in het kader van haar eerste asielaanvraag, niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) zij zich met betrekking tot het nieuw ingeroepen asielmotief, met name dat zij via een vriend van haar echtgenoot vernomen heeft dat haar schoonfamilie verzoekster dreigt te vermoorden indien ze naar Jordanië terugkeert, uitsluitend baseert op verklaringen die ze via derden vernam, (iii) de door haar ingediende documenten, met name de UNRWA-kaart, een schoolattest, haar huwelijksakte, een huwelijkscertificaat, en haar familieboekje, louter een aanwijzing van haar identiteit vormen en aantonen dat haar familie geregistreerd is bij de UNRWA en zij in Jordanië school liep.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster meermaals voorhoudt in haar verzoekschrift, is de huidige weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal derhalve niet gebaseerd op talrijke incoherenties, vaagheden en leemtes.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeksters eerste asielaanvraag steunde op de vrees voor vervolging vanwege haar schoonfamilie, en dat haar asielaanvraag geweigerd werd omwille van een gebrek aan documenten ter staving van haar identiteit, problemen, reisroute en het verblijf van haar familie in de Gazastrook, en omwille van haar nalatige houding een oplossing te hebben gezocht in Jordanië. In beroep tegen deze beslissing werd verzoekster bij arrest nr. 20 549 van 16 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zij geen enkel begin van bewijs neerlegt omtrent haar identiteit, nationaliteit of reisweg, (ii) noch haar beweerde analfabetisme, noch de genaamde zwakke positie van de vrouw, noch de bijzondere Palestijnse context voldoende verschoning bieden om geen hulp of bijstand te vragen van haar land van herkomst, (iii) deze gronden evenmin kunnen verklaren waarom verzoekster vage verklaringen aflegt omtrent het verblijf van haar eigen familie, (iv) het loutere feit dat verzoekster beweert afkomstig te zijn uit Jordanië en dit land de misdaden van eer tolereert, niet wijst op een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een sociale groep, (v) uit het door verzoekster bijgebrachte artikel van Amnesty International blijkt dat de Jordaanse overheid de laatste jaren verschillende maatregelen heeft genomen om vrouwen te beschermen tegen geweld, en (vi) zij niet aantoonbaar in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen, met name de verklaring dat zij via een vriend van haar echtgenoot vernomen heeft dat haar schoonfamilie haar zal vermoorden wanneer zij terugkeert naar Jordanië, alsook tot de beoordeling van de thans voorgelegde documenten: een UNRWA-kaart, een schoolattest, haar familieboekje, huwelijksattest en certificaat van het huwelijk.

2.7. Waar verzoekster derhalve, onder verwijzing naar verschillende bronnen, tracht te verklaren waarom ze op geen enkele manier stappen heeft ondernomen om haar problemen op te lossen in Jordanië, wijst de Raad erop dat dit element reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd onderzocht en dat de Raad in haar arrest nr. 20 549 concludeerde dat noch het beweerde analfabetisme, noch de genaamde zwakke positie van de vrouw, noch de bijzondere Palestijnse context, voldoende verschoning bieden om geen hulp of bijstand te vragen in Jordanië. Verzoekster herhaalt verder dat zij behoort tot een specifieke sociale groep en dat 'Jordanië de misdaden van eer tolereert', doch gaat hiermee eveneens voorbij aan hetgeen in 's Raads arrest nr. 20 549 werd geoordeeld: *"Zo verzoekster aanvoert dat zij lid is van een specifieke sociale groep wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat in casu niet het geval is. Immers het loutere feit dat verzoekster beweert afkomstig te zijn uit Jordanië en dit land de "misdaden van eer tolereert" wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien blijkt zoals hoger reeds vermeld dat de Jordaanse overheid wel degelijk maatregelen heeft genomen ter bescherming van vrouwen tegen geweld."*

Verzoekster beweert ook het verblijf van haar familie in de Gazastrook te kunnen aantonen met een attest van de Mukhtar van Khan Younes die verklaart dat verzoeksters familie in Gaza verblijft, hetgeen in haar eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werd bestempeld. De Raad dient vast te stellen dat dergelijk document niet in het administratief dossier aanwezig is. In zoverre het bij het verzoekschrift nieuw gevoegde document, een attest van de Mukhtar van Khan Younes zou betreffen, merkt de Raad op dat dit document niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Gelet op artikel 8

van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan het stuk derhalve niet in overweging worden genomen.

2.8. De Raad constateert dat de Commissaris-generaal terecht stelde dat verzoekster zich met betrekking tot de nieuw vernomen dreiging vanwege haar schoonfamilie, baseert op verklaringen die zij via derden vernam en dat deze niet weerhouden kunnen worden als afdoende bewijs van de door haar ingeroepen vervolgingsvrees. Deze motivering wordt door verzoekster nergens weerlegd en derhalve door de Raad, als onbetwist en vaststaand beschouwd, integraal hernomen. Ook de terecht motieven omtrent de voorgelegde UNRWA-kaart, schoolattest, familieboekje, huwelijksattest en certificaat van het huwelijk, worden door verzoekster nergens weerlegd en derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9. Waar verzoekster verwijst naar een nota van oktober 2002 van het UNHCR met betrekking tot de Palestijnse vluchtelingen en impliciet verwijst naar artikel 1D van het Verdrag van Genève, dient te worden vastgesteld dat voornoemd artikel 1D bepaalt dat, wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNWRA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNWRA genoten van rechtswege zullen vallen onder het Vluchtelingenverdrag. In het standpunt van het UNHCR in de nota van oktober 2002 over de toepassing van artikel 1 D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), wordt gesteld dat, wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNWRA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNWRA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNWRA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. Verzoekster, die geboren en getogen is in Jordanië, toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid is terug te keren naar het mandaatgebied van de UNWRA, met name Jordanië.

Uit het antwoorddocument HKJ 2010-001w van de verwerende partij, neergelegd ter terechtzitting met akkoord van verzoekende partij, blijkt dat er in casu geen enkele reden is waarom verzoekster niet zou worden toegelaten door de Jordaanse autoriteiten om terug te keren (consuldocument, p. 3).

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van het Vreemdelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

2.11. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster aanvoert dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om naar Jordanië terug te keren omdat er ernstige redenen bestaan om te geloven dat zij in geval van terugkeer naar haar geboorteland, een reëel risico zal lopen op ernstige aanslagen, waaronder het risico gedood te worden. Met deze bewering brengt verzoekster geen concrete aanwijzingen aan waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. In de mate zij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd besloten dat verzoekster haar vrees voor vervolging vanwege haar schoonfamilie niet heeft aangetoond en zij evenmin aantoonde geen bescherming te kunnen genieten van de Jordaanse autoriteiten. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Aangaande de door verzoekster opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat verzoekster niet concreet aanwijst hoe dit beginsel in casu werd geschonden. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de Commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel wel degelijk in acht heeft genomen door zich bij het nemen van de bestreden beslissing te hebben gebaseerd op alle gegevens uit het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat- generaal werd gehoord en dit in het bijzijn van een tolk en haar raadsman zodat een beweerd schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. Dat essentiële elementen zouden ontbreken die inhouden dat de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te

bevelen, kan dan evenmin dienstig worden aangevoerd door verzoekster, temeer verzoekster nalaat te concretiseren welke essentiële elementen zouden ontbreken.

2.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS